

РЕШЕНИЕ

№ 3732

гр. София, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 16.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1000** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на А. Б. Т., подадена чрез адв. М. Л., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПAM) № 21-4332-006995/13.12.2021 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. “б“ от ЗДвП на А. Б. Т. е наложена ПAM – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети документи – СРМПС №[ЕИК] и два броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС].

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПAM е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Моли съда за отмяна на наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят, не се явява, представлява се от адв. К., която поддържа жалбата. Излага становище, че оспорената заповед не съдържа правно основание, на което е издадена и вместо с тази заповед да се налага административната мярка дерегистрация на автомобила чрез сваляне на табелите, реално с тази заповед се констатира, че те са били свалени два дни по-рано, което е абсолютно процесуално нарушение, тъй като свалянето по никакъв начин не е било нужно. Претендират се съдебните разноски.

Ответникът – Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП СДВР – редовно

уведомен, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовна призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за прилагане на ПАМ № 21–4332-006995/13.12.2021 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП СДВР, на жалбоподателя А. Т. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и отнемане на документите: СРМПС №[ЕИК] и два броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] , на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер.ГА № 325186 от 11.12.2021 г. от С. М. С. - мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ /ПП/, за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. В АУАН е посочено, че при извършена проверка от служители в отдел „Пътна полиция“ при СДВР на 11.12.2021 г. около 18.00 ч. в [населено място], по [улица]с посока от [улица]към [улица], е установено, че А. Б. Т. управлява собствения си лек автомобил „Рено“ 19 с регистрационен номер С. и срещу блок 22 при извършената проверка водачът отказва да му бъде извършена проверка за наличие на наркотични вещества или техните аналози с Д. тест 5000 номер АРАМ 0007. Издаден му е талон за медицинско изследване № 080224 за Военна болница – С., връчен на Ан. Т. в 18.30 часа. Съставен е Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози /л. 14/, подписан от д-р Й. А. от ВМА – токсикология, с отбелязване, че не е проведено изследване.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, в който е изложена същата фактическа обстановка, както и в оспорената заповед. Като доказателства по делото е представена заповед № 81213-1524 от 09.12.2016 г. /л. 22/ на министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР, с която е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и ОД на МВР и СДВР. Във връзка горната заповед по делото е приложена и заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г. /л. 23 от делото/, с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР. По делото са приети и следните писмени доказателства: ЗППАМ № 3508/21-4332-006994/11.12.2021 г., с която на А. Т. временно е отнето СУМПС, но за не повече от 18 месеца, на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП; възражение срещу АУАН, НП № 21-4332-026406/21.12.2021 г., Справка картон на водача /Ан. Т./; Докладна записка от 11.12.2021 г. на полицейски служител – Цв. Й. /л. 17/.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е постановена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите по чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта, като не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до неговата отмяна. Заповедта е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните за спора юридически факти. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта, включително цитираната справка, докладна записка на полицейският служител установил нарушението и др.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл.171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Цитираната норма, в приложимата ѝ редакция, предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, включително прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка за наличие на наркотични вещества или техните аналози. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил „Рено“ 19 и отказва да бъде тестван за употреба наличие на наркотични вещества или техните аналози с Д. тест 5000 номер АРАМ 0007. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на собственика

на управлявания лек автомобил на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ. С факта на отказа е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ. Като писмено доказателство по делото е приет, без оспорване от страните, АУАН сер.ГА № 325186 от 11.12.2021 г., съставен от С. М. С., мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ /ПП/. Актът е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма, като в частта на установяването на отказа да бъде извършен тест за употреба на наркотични вещества с техническо средство от страна на жалбоподателя, на посочените в акта дата и място, материализира удостоверително изявление на издателя си, т. е. отнася се до съществуването на факти, възприети лично от длъжностно лице – издател. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Жалбоподателят не оспорва, че е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство Д. тест 5000 номер АРАМ 0007, при което на водача следва прилагане на предвидената в чл. 171, т. 2а от ЗДвП принудителна мярка.

Съдът намира, че Заповедта е постановена в съответствие с материалния закон. При наличие на законоустановените предпоставки, както е в случая, наказващият орган действа при обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка относно издаването на ЗППАМ. Според нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, ПАМ се налага за срок от 6 месеца до една година. На административния орган е предоставена възможността да прецени само срока на наложената мярка и той е наложил минималния срок от 6 месеца.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП.

С оглед изложеното, жалбата се явява неоснователна, а оспореният административен акт - законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

При този изход на спора на жалбоподателя не се дължат разноски по делото.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 74 - ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. Т., подадена чрез адв. М. Л., срещу заповед № 21–4332-006995/13.12.2021 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, отдел ПП СДВР за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.

171, т. 2 А, б „б“ от ЗДВП.
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: